

nemlig at man bliver ved med at sige: Jamen kunne vi ikke gøre noget andet, noget tredje, noget fjerde eller noget femte i stedet for. Og det er jo hver gang naturligvis med den klare hensigt at sprede tvivl om, hvad man rent faktisk skal gøre, med henblik på at der så ikke gøres noget.

Kl. 14:57

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så går vi over til den sidste ordfører, og det er hr. Per Clausen fra Enhedslisten.

Kl. 14:57

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Det var en spændende debat, vi havde i Enhedslistens folketingsgruppe her i formiddags, da vi skulle tage stilling til, om vi kunne støtte det forslag til vedtagelse, som SF har været bannerfører for. Men det var ærgerligt, at jeg ikke vidste, hvad der ville ske her i debatten, for så ville jeg jo kunne have sagt: I kan tage det helt roligt, venner, det her forslag til vedtagelse er udtryk for en ekstrem politik.

Tværtimod var det jo vores klare opfattelse, at vi nu nærmede os mainstream i dansk klimapolitik og vel var kommet på de ansvarliges side. På den anden side, når den ordfører, der omtaler dette forslag som ekstremt, har været nødt til at alliere sig med hr. Morten Messerschmidt for at få et lidt utydeligt forslag til vedtagelse igennem – som præcis er utydelig på de områder, hvor der givetvis, må jeg gå ud fra, er uenighed mellem de tre partier – skal man måske ikke tage det så tungt.

Jeg synes faktisk, at det der med det ekstreme kan være lidt interessant at holde fast i, fordi det enten er det der med, at man skal fastholde de bindende reduktionsmål på 25-40 pct. i 2020 – men det sagde klimaministeren godt nok at hun også gik ind for, så det kan jo ikke være det, der er ekstremt, går jeg ud fra – eller det der med, at vi siger, at EU inden klimatopmødet skal fremlægge en plan for at reducere drivhusgasudslippet med mindst 30 pct. i 2020 i forhold til 1990.

Der må jeg spørge: Hvad er det ekstreme? Som jeg forsøgte at antyde tidligere under debatten, var det sådan, at statsministeren den 8. marts 2007 skrev:

Derfor ønsker vi, at det overordnede strategiske klimamål for EU bliver ambitiøst. Vi har foreslået en CO₂-reduktion i EU på 30 pct. inden 2020. En sådan beslutning fra EU vil udgøre et godt grundlag for de kommende internationale klimaforhandlinger og kunne bane vejen for en

ny og tilstrækkelig ambitiøs global klimaaftale for perioden efter 2012.

Det synes jeg jo den gang var så godt, at jeg undlod at kritisere det. Jeg havde nemlig den opfattelse, at når det nu var et godt udgangspunkt, var det, fordi statsministeren havde det synspunkt, at når vi ved, vi skal lande på mellem 25 og 40 pct., lægger EU sig i sit forhandlingsudspil lidt over det dårligste, og så går vi efter at komme op på 40 pct. ved forhandlingerne.

Nuvel, sådan var det ikke; det holdt en dag. Dagen efter kunne vi så få at vide, at Danmark havde vundet store sejre ved forhandlingerne, fordi man var endt på 20 pct. Til gengæld skulle man så være villig til at gå op på 30 pct., hvis man kunne lave en international aftale.

Her begyndte jeg måske at være en anelse kritisk, men dog – når man kender mig – i en forholdsvis forsigtig form. For man sagde jo, at vi fra dansk side havde lagt vægt på, at vi allerede nu skulle gå i gang med konkret at planlægge, hvordan EU kunne nå en reduktion på 30 pct. Den beslutning blev også bekræftet i dag af stats- og regeringscheferne.

Så er det jo, jeg filosoferer over, hvordan det, at EU inden klimatopmødet skal fremlægge en plan for at reducere drivhusgasudslippet med mindst 30 pct., kan være udtryk for en ekstrem holdning. Det er det måske heller ikke.

Jeg har den her indledning, fordi jeg sådan set synes, at det, man vel kan konstatere, er, at det – siden den danske regering fik værtskabet for forhandlingerne om en ny klimaaftale, og hvor den daværende miljøminister, som nu er blevet klimaminister, lagde vægt på Danmarks rolle som foregangsland og på, at regeringen hermed fik en enestående mulighed for at præge den internationale dagsorden på klimaområdet – i den sammenhæng måske i og for sig ikke er så vældig troværdigt, at man i dag vil stemme et forslag til vedtagelse igennem, der på en række områder er uklart og repræsenterer et reduceret ambitionsniveau i forhold til det, man havde for 1 år siden, og i den sammenhæng allierer sig med det tætteste, vi kommer på en ægte klimaskeptiker i dansk politik, nemlig hr. Morten Messerschmidt.

Det synes jeg faktisk er ærgerligt og bekymrende, for jeg tror sådan set ikke, at det, at værtslandet giver køb på ønsket om at gå i spidsen, er den rigtige måde at opnå et godt resultat på. Det at møde op til FN's klimatopmøde med en 20 pct.s reduktion og en udtalelse om, at man godt